

INTERVIEW

Victor Reinier (r) naast Jules Croiset in *Een goed mens*. FOTO BEN VAN DUIN

‘Je hebt hobbels nodig in je leven die je vormen’

Naast zijn hoofdrol in *Flikken Maastricht* staat Victor Reinier in de theaters als psychiatrische patiënt in het stuk *Een goed mens*. Hij weet er zelfs jongeren mee de schouwburg in te trekken.

JEROEN SCHMALE

‘We repeteerden in Leeuwarden voor *Een goed mens*. Flip Broekman, de schrijver van het stuk, en ik reden daar vaak samen heen vanuit Amsterdam. Zo konden we ook veel over het stuk lullen. Op vrijdag hadden we het over een zin die niet lekker liep, waardoor de daaropvolgende grap niet aankwam. Hij wilde die regel schrappen en daar was ik het mee eens. Dat is nou het voordeel van werken met een levende schrijver, zei hij nog tegen mij. Op zondag overleed hij plotseling, nog maar 64 jaar jong. Zo wreed, zo onvoorstelbaar.’

„We waren het er vrij snel over eens dat Flips dood de voortgang van ons stuk niet in de weg mocht zitten. Hij had het geschreven om opgevoerd te laten worden, dat was wat we moesten doen. Maar de druk werd er wel heel hoog door. We mogen geen kruimel laten vallen, zo voelt dat.’

„In het stuk reflecteren een oude psychiater (Jules Croiset, red.) en een jongeman die hem bezoekt, op hun leven en door deze productie doe ik dat zelf nu ook wat nadrukkelijker. En ik kan gelukkig zeggen dat ik van niets in mijn leven spijt heb. Ja, als ik het opnieuw zou mogen doen, zou ik het volkomen anders doen. Maar alleen omdat ik het nu al een keer zo gedaan heb. Ik heb een carrière die goed gaat. De kinderen zijn gezond en gelukkig. Ik heb een goede relatie, een uitstekende relatie met de moeder van mijn ou-

dere kinderen, mijn eigen moeder is er nog en daar heb ik een goede band mee. Wat valt er voor mij te klagen? Mijn leven is niet altijd een simpele glijbaan geweest, maar in dat geval was ik een saaie sodemieter geweest. Je hebt hobbels in je leven nodig die je louteren, je vormen en je laten genieten van een zonnige dag als vandaag.’

„Een echtscheiding is zo’n hobbel waar je op het moment zelf niet op zit te wachten. Maar hoe we daar uit zijn gekomen, vind ik fantastisch. We zijn alle twee gelukkig, hebben allebei een fijne relatie nu. Ik gun iedereen in een scheiding niet te vergeten dat het grootste gedeelte van de relatie fijn was. Dat het niet is gelukt, is voor beide partijen heel erg vervelend en verdrietig, want zo ben je er niet aan begonnen.’

„Aart Staartjes (die aanvankelijk de psychiater zou spelen, red.) kwam altijd bij mij thuis, via de televisie. Toen ik jong was met de *Stratemakeropzeeshow* en later met *Sesamstraat* voor de kinderen. Maar nu zat hij echt bij mij thuis, om teksten te leren voor *Een goed mens*. Dat vond ik zo bijzonder, ik bewonder hem. Maar het ging niet goed, Aart zei: ‘Als ik dit doorzet, stort ik ineen’. Dat vond ik dan ook wel weer groots en dapper, dat hij zich terug durfde te trekken. En verdrietig ook. Op vrijdag mailde de producent het script naar Jules Croiset, die dezelfde reactie had als ik: wat een schitterend stuk, dit wil ik zo graag spelen. En nu sta ik met een andere grootheid op het toneel.’

„Na elke voorstelling van *Een goed mens* ga ik even naar de foyer, voor een ontmoeting met het publiek. Ik zie daar gelukkig ook jongeren, van wie sommigen voor het eerst naar toneel komen. Dat doen ze omdat ze mij kennen van *Flikken Maastricht*. Vaak komen ze met fangroepen van *Flikken*, die op sociale media bestaan. Reizen ze soms wel twee uur voor, om met elkaar naar het theater te kunnen. Dat we kennelijk in staat zijn mensen bij de televisie weg te trekken en kennis te laten maken met een andere vorm van verhaalvertelling, vind ik een verrijking voor mijn vak.’